

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. гр. Хасково, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Нели Д. Иванова

при участието на секретаря Нина П. Делчева
като разгледа докладваното от Нели Д. Иванова Гражданско дело №
20225640103131 по описа за 2022 година

Предявен е от „Рива Кредит” ООД, ЕИК 202752427, със седалище и
адрес на управление гр.Пловдив, ул.”Порто Лагос” №47, ет.5, представляван
от управителя М. М., против М. А. А. с ЕГН:***** с постоянен и
настоящ адрес *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл.
79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 26 ал.1 от ЗЗД, вр. ЗЗП.

Ищецът твърди, че се снабдил със заповед за изпълнение на парично
задължение по чл. 410 ГПК срещу ответницата по ч.гр.д.№ №1836/2022г. по
описа на Районен съд - Хасково, за следните суми: 714 лв. - главница - чиста
стойност по недействителен договор за кредит (получена сума при начална
липса на основание), ведно със законната лихва от датата на депозиране на
заявлението по 410 от ГПК в съда до окончателното плащане; и 25 лева -
разноски на заявителя в заповедното производство за внесена държавна такса
по ч.гр.дело. Издадената заповед за изпълнение била връчена на длъжника
при условията на чл. 47, ал.5 от ГПК и предвид разпоредбата на чл. 415, ал.1,
т.2 от ГПК на заявителя били дадени указания да предяви иск за вземането си.
Ето защо, бил налице правен интерес от предявяването на настоящия иск за
установяване на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.
Обстоятелството, въз основа на което произтичало претендираното вземане,
бил сключен на 29.08.2018г. между ищцовото дружество от една страна, като
кредитор, и ответницата – от друга страна, като кредитополучател, договор за
потребителски кредит № 2862/29.08.2018 г., по силата на който кредиторът се
задължил да предостави в заем на кредитополучателя сумата от 1000,00 лв.
(главница по договора за кредит-чиста стойност на кредита), платима на

месечни вноски съгласно погасителен план - Приложение 1 към договора, която сума била предадена лично на длъжника-кредитополучател срещу разписка в деня на сключване на договора за кредит. До момента ответницата върнала 286 лв. от получената от нея сума – главница по кредита. Ищецът твърди, че при сключването на договора не били спазени императивни изисквания на чл.11 от ЗПК, което съгласно чл. 22 от ЗПК, водело до недействителност на сключения от него договор за потребителски кредит № 2862/29.08.2018 г. с ответницата. Предвид това, на основание чл. 23 от ЗПК, същата дължала връщане само на чистата стойност на кредита, получена при начална липса на основание, като предвид гореизложеното това била сумата в размер на 714 лева (1000 лв. - 286 лв. = 714 лв.). Така общо дължимите суми от ответницата били: 714 лв. – главница, представляваща чиста стойност по недействителен договор за кредит (получена сума при начална липса на основание), ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението по 410 ГПК в съда до окончателното плащане. Към датата на настоящата искова молба ответницата не била заплатила дължимите суми на ищеца. Посочва се, че ищецът не можел да представи действителен договор от 29.08.2018 г., поради което и не твърдял за действителност на същия, съгласно разпоредбите на ЗПК. По тази причина, цитираният в разписката договор 2862/29.08.2018г. се явявал недействителен и съгл. чл. 23 във вр. с чл. 22 от ЗПК, потребителят дължал само чистата стойност на кредита, поради което в заявлението се претендирала само дадената на ответницата сума, без да били начислявани лихви или други разходи по кредита. При условията на евентуалност, гореописаният дължим остатък от дадената на длъжника сума се претендирал от ищеца на плоскостта на неоснователното обогатяване на основание чл. 55 от ЗЗД, респ. - чл. 59 от ЗЗД.

С оглед гореизложеното, се иска постановяване на решение, с което да се приеме за установено между страните, че ответницата дължи на ищеца сумата в размер на 714 лв. - главница - чиста стойност по недействителен договор за кредит (получена сума при начална липса на основание), ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението по 410 ГПК в съда до окончателното изплащане. Ищецът претендира присъждане на разноси, направени в настоящото и в заповедното производство.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от назначения на ответницата особен представител адв. С. И. С., в който взема становище за неоснователност на исковата претенция. Посочва, че поради непредставяне на сключения договор за потребителски кредит с исковата молба, нямало как да вземе становище относно неговата недействителност. За да възникне основанието на специалната разпоредба на чл.23 от ЗПК, следвало да се установи, че е налице договор за кредит, попадащ в приложното поле на чл.1 от ЗПК, който се явява недействителен. Едва тогава можела да е налице специалната недействителност, уредена в нормата на чл.22 от ЗПК, имаща последица връщане на чистата стойност на кредита. Освен това, признанието на ищеца за наличието на такова нарушение, без индивидуализация на конкретен порок на договора, не можело да се приеме и за признание на неизгоден факт, доколкото се излагали само правни

твърдения, но не и проявени факти от обективната действителност. По отношение на искането при условията на евентуалност се посочва, че сама по себе си представената като доказателства разписка за получена сума изключвала извъндоговорното основание за дължимост на сумата, доколкото в същата се посочвало като основание за получаването ѝ сключен договор за кредит. Предвид изложеното, се иска съдът да постанови решение, с което да отхвърли като неоснователна исковата претенция.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установена следната фактическа обстановка :

По подадено от ищцовото дружество заявление е образувано ч.гр.д. №1836 по описа за 2022г. на РС-Хасково по реда на чл.410 от ГПК срещу ответника за сумата 714лв. – главница, дължими по договор за потребителски кредит №2862/29.08.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от 20.07.2022г. до изплащане на вземането, както и разноски за държавна такса, за която сума е издадена заповед за изпълнение на 21.07.2022г.

Видно от представения договор за потребителски кредит №2862/29.08.2018г., същият е подписан от двете страни по делото и по силата на същия ответницата получава в заем сумата от 1000лв. при подробно описаните в договора условия. Към договора е приложен и погасителен план, както и разписка, подписана отново от двете страни, от която се установява, че на датата на сключване на договора – 29.08.2018г. ответницата получила сумата от 1000лв. Приложена е по делото и справка за извършени плащания от ответницата, в която са отразени две плащания съответно на датите 05.10.2018г. и 02.10.2019г. в общ размер на 286лв.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.240 от ЗЗД, като се иска установяване на вземане на ищеца към ответника за посочената в исковата молба сума. Съдът намира така предявения установителен иск за допустим, тъй като е предявен в срока по чл.415 от ГПК от надлежна страна против лице, за което се твърди, че дължи суми на ищеца по силата на договор за потребителски кредит.

Разгледан по същество предявения установителен иск в настоящото производство се явява основателен. Независимо дали ще се приеме представения по делото договор за кредит за действителен или за недействителен както твърди ищеца, липсват конкретни доказателства за изплатени суми по кредита от ответницата, с изключение на двете суми посочени в предоставената от ищеца справка. Доколкото се търси в настоящото производство единствено чистата сума по кредита, т.е. иска се само връщане на главницата, получена от ответницата, като не се претендират други суми за лихви и неустойки, съдът счита, че следва да се уважи така предявения иск в пълния му размер. По категоричен начин от представената по делото разписка се установява ,че ответницата е получила посочената в договора за кредит сума от 1000лв. Тази разписка не се оспори по надлежния за това ред от ответната страна, поради което няма основание

да не бъде кредитирана същата и да се приеме, че ответницата е получила сумата от 1000лв., както е посочено в самата разписка по договора за кредит, сключен между страните на същата дата – 29.08.2018г. Липсват ангажирани доказателства за връщане в пълен размер на така получената сума, като ищецът признава единствено изплащане на част от нея в размер на 286лв.

Наред с гореизложените съображения следва да се има предвид и характера на договора за кредит, който е реален договор и се счита сключен с предаване, респ. получаване на заемната сума. В тази връзка от представената разписка безспорно се установява, че ищцата е получила заемната сума от 1000лв. При тези данни по делото съдът счита, че следва да бъде уважен изцяло предявения иск, като се приеме за установено, че ответницата дължи на ищеца сумата от 714лв. – остатък от неизплатената главница по договор за кредит, сключен между страните на 29.08.2018г.

С оглед изхода на делото и предвид постановеното Тълкувателно решение №4/18.06.2014г. по т.д.№4/2013г. на ОСГТК на ВКС съдът счита, че следва да бъде осъден ответника да заплати на ищеца разносните в настоящото и в заповедното производство в общ размер на 450лв. за държавни такси по двете производства и възнаграждение за назначения в иския процес особен представител.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М. А. А. с ЕГН:***** с постоянен и настоящ адрес *****, че дължи на „Рива Кредит” ООД, ЕИК 202752427, със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.”Порто Лагос” №47, ет.5, представляван от управителя М. М., сумата от 714лв., останала неизплатена главница по сключен между страните договор за кредит №2862/29.08.2018г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението по чл.410 от ГПК 20.07.2022г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед №849/21.07.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№1836/2022г. по описа на РС-Хасково.

ОСЪЖДА М. А. А. с ЕГН:***** с постоянен и настоящ адрес *****, да заплати на „Рива Кредит” ООД, ЕИК 202752427, със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.”Порто Лагос” №47, ет.5, представляван от управителя М. М., направените в настоящото и заповедното производство **разноски** в общ размер на **450лв.** за държавни такси и възнаграждение за особен представител.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:
/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Н. Д.